

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chęłmickowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 535 Wydanie P

Poznań, sobota dnia 24 listopada 1934

Rok 29

Poznań, 23 listopada

Nieudana próba

Jedno już dziś można powiedzieć z całą pewnością: „sanacja” do młodzieży szczęścia nie ma. Przez kilka pierwszych lat ery pomajowej sytuacja dla obozu „sanacyjnego” była pod tym względem wręcz beznadziejna; poza łopniejącymi szybko grupkami Młodzieży Demokratycznej i konserwatywnych „monarchistów” (późniejszych „mocarstwów”) nie miał on na terenie wyższych uczelni żadnego oparcia, a wśród młodzieży pozaakademickiej było niewiele lepiej.

Dopiero gdy cztery lata temu powstał, najpierw na terenie Warszawy, a później i w innych miastach uniwersyteckich „Legjon Młodych”, mogło się wydawać, że sfery kierownicze „sanacji” znalazły wreszcie swój, skromny zresztą liczebnie, odpowiednik wśród młodego pokolenia. Wątpliwie początkowo roślinkę „Legjonu” otoczono troskliwą i czułą opieką; wszelkiego rodzaju ulgi, subwencje, udogodnienia i posady stały się odtąd wyłączną niemal domeną „Legjonu”, zarazem zaś przynęta i pokusa dla słabszych charakterem jednostek spośród młodzieży akademickiej.

Nowa era nastąpiła, kiedy ministrem oświaty został Janusz Jędrzejewicz; za swe główne danie uznał on krzewienie „ideologii państwowej” właśnie na terenie młodego pokolenia oraz na t. zw. odcinku kulturalnym. Z tą chwilą pozycja „Legjonu” doznała dalszego wzmocnienia; działalność organizacyjną przeniesiono na teren pozaakademicki, gdzie „Legjon” uzyskał od razu gorące poparcie ze strony starostów i innych czynników administracyjnych. Podbudówką i rezerwuarem świeżego narybku dla „Legjonu” stała się w szkołach średnich t. zw. „Straż Przednia”, w której dużą część stanowisk „instruktorów” powierzono właśnie członkom „Legjonu”.

Obie te organizacje stanowiły ważne ogniwa we wznoszonej przez p. Jędrzejewicza budowli, której dalszemi częściami miały być: dla nauczycieli organizacja „Zrąb”, na odcinku kobiecym Związek Pracy Obywatelskiej Kobiet (czyli t. zw. „Kwoka”), na odcinku literacko-artystycznym Akademia Literatury ze swym organem „Pionem” itd. Jednocześnie przypuszczono też szturm generalny na harcerstwo.

Wszystkie te organizacje miały w swym zakresie pielegnować „ideologię państwową”, pojmowaną w taki sposób, w jaki pojmują ją sfery kierownicze obozu „sanacyjnego”, — t. j. w duchu przedwojennych pojęć radykalno-„postępowych”, zaprawionych potroszę (w zakresie metod, nie treści) sosem „faszystowskim”.

Tak sklecona „ideologia” głosi przede wszystkim, że Polska jest państwem, w którym współgospodarzami są przedstawiciele wszystkich zamieszkujących ją narodowości, a więc także Żydzi: głosi dalej, że Żydzi, przyznający się do narodowości polskiej, są równie dobrymi Polakami, jak Polacy rdzenni, z

Echa noty Jugosławii

Zadowolenie prasy francuskiej — Dzienniki angielskie twierdzą, że ton noty jest zbyt ostry — Zas trzeżenia włoskie

Nawiązując do wczorajszego naszego artykułu wstępnego na temat wystąpienia Jugosławii w Genewie, podaliśmy w dzisiejszym rannym wydaniu treść noty, wystosowanej przez min. Jevticia do sekretarjatu Ligi, a zawierającej już konkretny wniosek rządu białogrodzkiego, oskarżający Węgry przed Ligą Narodów. Dalszy bieg sprawy wynika z ostatniego ustępu tej noty, albowiem sprawa nie będzie rozpatrywana obecnie, lecz przedłożona ma być na następnej zwyczajnej sesji Rady Ligi. Dodatkowo ma Jugosławia dostarczyć materiałów dowodowych.

Nota jugosłowiańska wyobraża w treści swej, jak i w formie kompromis między krańcowym stanowiskiem wewnętrznych czynników jugosłowiańskich, domagających się od min. Jevticia stanowczej postawy na forum zagranicznym, a łagodnym stanowiskiem Francji, której zależy na uspokojeniu położenia międzynarodowego w Europie środkowej i południowej. Ostateczna forma wystąpienia Jugosławii uzgodniona została niewątpliwie z ministrem Lavalem oraz z czynnikami ligowymi.

Nie jest wykluczone, że krok Jugo-

slawii wywoła na następnej sesji Rady szerszą dyskusję na temat międzynarodowego uregulowania sprawy zamachów politycznych. W każdym razie wiadomo, że procedura Ligi zabiera zazwyczaj nieco czasu, tak, iż istnieją wszelkie dane po temu, że zbrodnia marsylska omawiana będzie w Genewie w atmosferze bardziej spokojnej, niż obecna.

Paryż. (Tel. wł.) Wręczenie noty jugosłowiańskiej w sekretarjacie Ligi Narodów w sprawie zamordowania króla Aleksandra wywołało we francuskich kołach politycznych zrozumiałe zainteresowanie.

Dzisiejsza prasa bardzo szczegółowo zajmuje się treścią poszczególnych ustępów noty, podkreślając przede wszystkim, że jest ona zwrócona przeciwko Węgrom. Zdaniem dzienników nota utrzymana jest w tonie bardzo stanowczym.

London. (Tel. wł.) Prasa angielska niemile jest uderzona tonem noty jugosłowiańskiej. Dzienniki londyńskie publikują tę notę niemal w dosłownym brzmieniu, podkreślając przedewszystkiem ostre zwroty pod adresem Węgier.

Przy tej okazji specjalne zainteresowanie budzi protest stałego delegata węgierskiego przy Lidze Narodów, który natychmiast po opublikowaniu noty ostro wystąpił przeciw zarzutom, stawianym Węgrom. Prasa angielska częściowo popiera ten krok ze względu na samą formę wystąpienia Jugosławii.

Rzym. (Tel. wł.) Omawiając notę jugosłowiańską pisma włoskie zgodnie przechodzą do przekonania, że sam krok może być właściwy, nie należy jednak sprawy wyolbrzymiać.

Wartoby, zdaniem prasy, przy tej okazji pomyśleć i o dawnych zamachach, które — jak to wykazały dochodzenia — były również dziełem niepomamowanych zapędów terrorystycznych i fanatyzmu emigrantów.

„Wszystkie ostatnie zamachy — pisze Gajda w „Giornale d'Italia” — zasługują na podobne potraktowanie ich przez Ligę Narodów jak zbrodnia marsylska. Zamordowanie arcyksięcia Ferdynanda, zamach na króla albańskiego Achmeda Zogu w Wiedniu, oraz usiłowane zamachy na Mussoliniego były zawsze dziełem emigrantów jednego kraju.”

krwi kości, — i że przysługują im wobec tego te same prawa. Wyznając takie poglądy, przywódcy „sanacji” wielokrotnie podkreślali, że zwalczać będą nacjonalizm polski narówni z nacjonalizmem żydowskim czy ukraińskim, jako prądy, szkodliwe z punktu widzenia „państwowego”; równocześnie zaś nie tylko nie przeciwdziałali infiltracji osób pochodzenia żydowskiego do polskiego życia społecznego, kulturalnego i gospodarczego, ale nawet proces ten popierali.

W dziedzinie religijnej i obyczajowej wszystkie wspomniane organizacje — od „Straży Przedniej” i niektórych „ujednoczonych” odłamów harcerstwa aż po „Zrąb” i „Kwokę” — stanęły na stanowisku wybitnie „wolnomyślicielskim” i „reformatorskim” w duchu też p. Boya-Zeleńskiego. W dziedzinie społecznej obowiązywała w szerokiej mierze frazeologia radykalno-lewicująca.

Inicjatorzy i kierownicy całej tej, na szeroką skalę zakrojonej, akcji, przeliczyli się jednak w fatalny sposób. Nie wzięli oni wcale pod uwagę właściwości psychicznych młodzieży, która często przyswaja sobie rzucane jej hasła w postaci znacznie skrajniejszej i bardziej konsekwentnej, niżby tego sobie życzyli opiekunowie z „góry”.

Tak właśnie stało się z dużą częścią „Legjonu Młodych”. Zaczął on w szybkim tempie iść coraz bardziej na lewo i niebawem poglądy jego przywódców przybrały charakter jeśli nie wręcz komunistyczny w typie sowieckim, to w każdym razie bardzo do tego zbliżony. Ta ewolucja „Legjonu” stała, rzecz jasna, w sprzeczności z całą strukturą B. B. W. R., organizacji, jednoczącej w sobie najsprzeczniejsze elementy, od „żubrów” wileńskich i „stańczyków” krakowskich począwszy, na „towarzyszach” z pod znaku p. Moraczewskiego skończywszy. Siłą konsekwencji „Le-

gjon Młodych”, a przynajmniej duża jego część, zaczęła w kierunku rozwalenia B. B.; na łamach „Państwa Pracy” i innych organów „młodo-legjonowych” numer za numerem szły krzykliwe artykuły i wezwania, domagające się usunięcia całej „reakcji”, „Le-wjataną”, „obszarników” i „koftunerji drobniomieszczkańskiej” poza nawias „obozu marszałka Piłsudskiego”.

Kiedy kierownicze sfery B. B. niebardzo się przychyliły do tej koncepcji, niebezpiecznej dla ich pozycji w kraju, niesforni wychowankowie zaczęli grozić. W „Państwie Pracy” ukazał się artykuł, zapowiadający utworzenie przez „Legjon” samodzielnego stronnictwa politycznego, pozostającego poza obrębem B. B. Utworzenie takiego stronnictwa propagowała też rezolucja, uchwalona na zeszłorocznym kongresie „Legjonu” w Poznaniu.

W konserwatywnych kołach B. B. zapanował rozumiały popłoch, który powiększył się jeszcze, gdy po wyborach do rad miejskich na wiosnę r. b. i zwycięstwach obozu narodowego, także w starszym pokoleniu „sanacji” wzięły górę żywioły lewicowe z pod znaku „Kurjera Porannego”, czego wyrazem było m. in. wejście do rządu pp. Kościłkowskiego i Poniatowskiego. Był moment, kiedy zdawało się, że B. B. istotnie ulegnie likwidacji, a jego miejsce zajmie jakaś organizacja o charakterze radykalnym.

Sytuacja jednak uległa nagłej zmianie: najwyższe czynniki „sanacji” zdecydowały, że dotychczasowy stan rzeczy będzie utrzymany (przyczem jednak wpływy lewicy pozostają nadal bardzo poważne), — równocześnie zaś na odcinku młodego pokolenia pozycja „Legjonu Młodych” uległa znacznemu osłabieniu. Przyczyną tego było z jednej strony stanowisko episkopatu polskiego, który ostro potępił antykatolickie wybryki „Legjonu”, z drugiej zaś strony fermenty, a później i otwarte bunt, jakie poczęły rozsadać od wewnątrz organizację.

Pierwszą taką rewoltą było wystąpienie warszawskiego obwodu akademickiego „Legjonu Młodych”, który napiętnował metody inwigilacji i tere-

ryzowania członków, uprawiane przy pomocy specjalnej tajnej żandarmerji przez „komendę główną” „Legjonu”. Po tym rozłamie przyszły dalsze.

Moment rozbitcia jednolitej organizacyjnej wykorzystano kierownictwo B. B. do podjęcia akcji, której celem jest ponowne „ujarzmienie” zbuntowanego „Legjonu”. Kilka tygodni temu sekretarjat generalny B. B. wydał okólnik z dyrektywą likwidowania wszystkich pozaakademickich placówek „Legjonu” i ograniczenia działalności tej organizacji wyłącznie do terenu wyższych uczelni. Równocześnie pod naciskiem zgóry dotychczasowa „komenda główna” „Legjonu” zastąpiona została przez nową z p. Bielskim na czele, powołaną życzeniem kierownictwa obozu „sanacyjnego”.

Duża część jednostek organizacyjnych „Legjonu” sprzeciwiła się stanowczo temu nowemu kursowi — i oto jesteśmy świadkami zaciekłej walki na terenie całej organizacji. Szereg obwodów „Legjonu” wypowiedział posłuszeństwo komendzie głównej „Legjonu”. Stanowią one t. zw. „opozycję radykalną”, która skłaniać się zaczyna ostatnio ku — Polskiej Partji Socjalistycznej. Część opozycjonistów pójdzie niewątpliwie jeszcze dalej na lewo.

P. Jędrzejewicz rozpoczął objazd kraju, chcąc ratować swe dzieło. Ostatnio bawił w tym celu w Poznaniu. Zdaje się jednak, że wysiłki jego będą daremne.

„Legjon Młodych” — mówiąc słowami krakowskiego „Czasu” — „skończył się”, a zagadnienie młodego pokolenia stanęło przed „sanacją” znów otworem. Zagadnienie to jest zresztą dla obozu „sanacyjnego” — naszym zdaniem — nie do rozwiązania.

O kompromis morski

Zółwim krokiem wloką się rozmowy w Londynie między przedstawicielami Ameryki, Japonii i Anglii w sprawie układu morskiego. Rozmowy te, które mają przygotować konferencję morską w roku przyszłym, opierają się, jak już donosiliśmy, na dotychczasowym stosunku flot wspomnianych państw, który wyraża się w wiadomej proporcji 5:5:3 (Anglia : Stany Zjednoczone : Japonia).

Jak było do przewidzenia, tym, który wytaczać będzie największe zastrzeżenia przeciw temu stosunkowi, będzie Japonia. Celem jej polityki prestiżowej jest uzyskać parytet z Anglią i Ameryką. Z toku obecnych rozmów londyńskich widać też, że delegaci japońscy nie godzą się na kompromisy i parytet ten uważają za „conditio sine qua non” dalszych pertraktacji na temat określenia szczegółów układu morskiego w roku przyszłym.

Z tą samą stanowczością, z jaką Japonia zabiega o parytet, Stany Zjednoczone zwalczają pretensje Japonii. Także tu odgrywa czynnik prestiżowy wielką rolę, ale prócz tego względy polityki kolonialnej na Pacyfiku i obawa przed zbytnią ekspansją Japonii w Azji usposabiają Waszyngton wrogo dla udzielenia Japonii równych szans w ewentualnej wojnie morskiej.

Wobec tak krańcowych stanowisk obu tych państw dalsze pertraktacje byłyby niemożliwe, gdyby nie trzeci partner — Wielka Brytania, który podejmuje się roli pośredniczenia. Od samego początku pertraktacji w Londynie, czyli od paru tygodni już, wysuwa Anglia projekt kompromisowy, któryby polegał na tem, że parytet byłby w zasadzie przyznany Japonii, jednakowoż miałby on być wprowadzany stopniowo, oraz według ściślejszej klasyfikacji okrętów na rozmaite typy. Tą drogą mogłaby Ameryka ułożyć w ten sposób swój program budowy okrętów, aby przez odpowiednie wzmacnianie pewnych typów górować mimo wszystko nad Japonią.

Pośrednie stanowisko Anglii jest oczywiście niezbyt wdzięczne. Z jednej strony odzywają się w Ameryce głosy, które podejrzliwie patrzą na rolę rządu angielskiego i powołują się na istniejące w Anglii tendencje odnowienia dawnego przymierza angielsko - japońskiego. Z drugiej jednak strony zarysowuje się w ostatniej fazie rokowań morskich raczej front angielsko-amerykański, który znowu wywołuje podejrzenia w Japonii. Widać, z jakimi trudnościami związane jest dojście do wspólnej platformy rokowań.

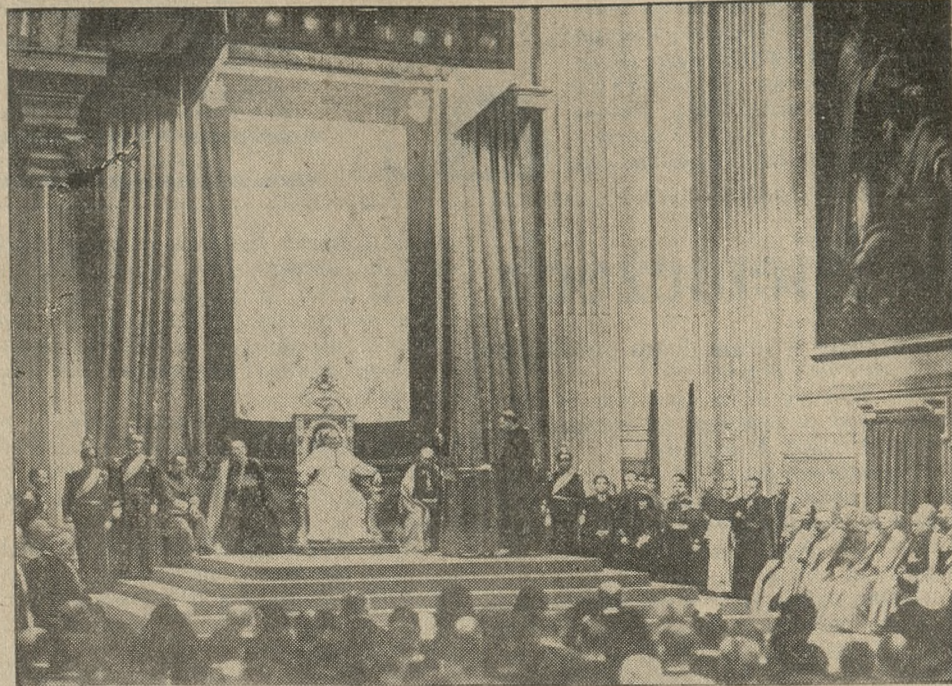
Zważywszy, że ostatnia odpowiedź Japonii, udzielona przez ambasadora japońskiego w Londynie ministrowi Simonowi, jest negatywna, proponują Anglicy nowe wyjście: każde z trzech mocarstw zakomunikowałoby sobie wzajemnie program zbrojeń morskich np. na okres następnych 10 lat, a równocześnie wyraziłoby pragnienie nieprzyspieszania nowych konstrukcyj w tymże okresie czasu. Na podstawie takiej wspólnej deklaracji możnaby już ze spokojem rozpocząć w przyszłym roku konferencję morską i przy udziale Francji i Włoch dążyć do przygotowania ogólnego układu morskiego.

W kołach angielskich nie brak pewnego optymizmu co do ostatecznego wyniku obecnych rozmów. Przeważa bowiem przekonanie, że pomimo twardego stawianych warunków Japonii, krańcowo sprzecznych z stanowiskiem Ameryki, wszystkie trzy państwa w duszy pragnęłyby dojść do jakiegoś układu, opierając się na doświadcze-

niu traktatu morskiego waszyngtońskiego z r. 1922. Traktat ten, cokolwiekby można jemu zarzucić, wprowadził bądź co bądź dużą dozę uspokojenia w dziedzinę światowej polityki morskiej, co odbiło się niewątpliwie korzystnie na całokształcie polityki zagranicznej wspomnianych państw, a

m. in. dało także Japonii wiele swobody w jej polityce azjatyckiej.

Dlatego też nie są obecne przeciwnieństwa w rozmowach morskich zbyt nio na terenie londyńskim przeceniane. Zdaniem kół dobrze poinformowanych, doprowadzą rozmowy, w tej czy innej formie do kompromisu.

W Watykanie odbył się pod przewodnictwem kardynała Pacelli'ego, sekretarza stanu, międzynarodowy kongres prawników katolickich. Kongres uświetnił swą obecnością Papież Pius XI.

Czas skończyć z partyzantką gospodarczą

Głos z Warszawy

W obecnych bardzo powikłanych i ciężkich warunkach gospodarczych każde społeczeństwo na swój sposób do walki z nimi występuje. Istnieją kraje tak szczęśliwe, że w nich nie tylko społeczeństwo, ale i rządy ich zgodnie walczą z powszechnym złem podejmują. Istnieją inne, co w biernej postawie litości losu wyczekują. Jedne taką, inne inną metodę stosują, te z większą, a owe z mniejszą energią życia swego bronią. Jakież w tej skali miejsce zajmuje społeczeństwo polskie?

Jakgdyby dla niewczesnej i nienamiestnej tradycji swojej, społeczeństwo polskie, zresztą samemu sobie pozostawione, rozwiązuje te sprawy metodą jak najbardziej rozproszoną partyzantki, co możnaby raczej nazwać metodą osobistego wysiłku jednostek poszczególnych. Nie widzimy tu ani woli i organizacji kierowniczej, któraby cały kraj obejmowała, ani odpowiedzialnych zakładów lub towarzystw dzielnicowych i miejscowych. Dla zobrazowania tego stanu weźmy pod uwagę najbardziej bezpośrednią i praktyczną stronę sprawy, mianowicie — sposób obsadzania placówek gospodarczych.

Pomińmy, oczywiście, całkiem prywatne poszukiwania prac, te bowiem zawsze i wszędzie są i będą uprawiane powszechnie, ale ogólnej niedomogi społecznej nie usuwają. Znamienne są natomiast liczne w całej prasie narodowej korespondencje, gdzie wymieniane są dziesiątki zajęć, które w tych i owych miastach mogłoby objąć Polacy z rękojmnią poparcia ze strony polskiej ludności miejscowej. Po wszechstronnem i w ciągu dłuższego czasu trwającym zbadaniu tej sprawy okazuje się, że to ogromna większość miast w kraju radaby widzieć u siebie pracowników polskich i że jeszcze większa ilość tych właśnie zawodowych pracowników mężczy się bez zajęcia, ale obie strony nie mogą się zejść i porozumieć, luźne zaś korespondencje dzienników pozostają bez wyniku.

Czegoż brak w całym tym mechanizmie? Brak świadomego i całości ogarniającego pośrednika, brak organizacji kierowniczej, wyłączenie danemu celowi poświęconej. Ogólnikowe korespondencje prasy — to tylko pobożne życzenia, na los wiatru rzucające. Któż może z nich korzystać, do kogo i na jakiej zasadzie miały się zwrócić? Wszystko zatem trwa po dawnemu, sprawa ani na krok z miejsca nie rusza. I tylko ze stanowiska publicysty stwierdzić można, że do ruszenia z miejsca posiada ona wszystkie dane oprócz organizacji, czyli oprócz kierownictwa i woli w niem zogniskowanej. Typowa partyzantka. Lecz wiemy,

że partyzantką wielkich spraw się nie wygrywa.

A spójrzmy teraz, jak w tej samej dziedzinie radzi sobie siedzące na Polsce społeczeństwo żydowskie. Od góry do dołu jest ono pod względem gospodarczym znakomicie zorganizowane i tak spójne, że żadna tam inicjatywa prywatna nie błąka się, żadna energia poszczególna nie marnuje się w daremnych ponad siły jednostki walkach z warunkami społecznymi! Pominąwszy niemałe pomoce pieniężne, od światowego żydostwa płynące, tu na miejscu czynne są dziesiątki zakładów i towarzystw żydowskich, które przed rokiem zostały objęte kierownictwem jednej centrali, mianowicie Żydowskiego Komitetu Gospodarczego w Polsce. Akcja komitetu ogarnia wszystkie sprawy gospodarcze społeczeństwa żydowskiego i prowadzona jest z wielką energią i rozmachem przez pierwszorzędnych działaczy żydowskich.

Ale i przed powstaniem owego komitetu, cztery miliony żydostwa w Polsce żyjącego, nie były pozbawione kierownictwa gospodarczego, chociaż nie w jednej centrali zawartego. Żydowski Komitet Gospodarczy jest tylko ostatecznym sklepieniem mnóstwa mniejszych i większych organizacji gospodarczych, których samo porozumienie wzajemne już dawno społeczeństwu żydowskiemu metody i plany do opanowania miastami i całym krajem tegoż życia gospodarczego. Doskonałe, a dla Polaków straszne skutki dotychczasowej tej działalności wymownie świadczą o trafności metod i planu ogólnego. Tem wspanialsze wyniki da (i już daje) Centralny Komitet Gospodarczy.

Na każdym kroku i bez studjów osobnych można przekonać się o tem, jak każda akcja gospodarcza Żydów jest na społeczną skalę zakrojona, planowa i metodyczna. Oto np. „mizerna” gałęź handlu — handel starzyzną: Pewnego dnia na pewnych ulicach miasta (tak było między innymi w Warszawie) zjawiają się na rogach posterunki żydowskie — po dwóch, trzech i czterech handlarzów starzyzną. Ulice w dzielnicach i punkty na ulicach wybrane są doskonale i zawsze obsadzone, organizacja handlu świetnie ustosunkowana i zabezpieczona. W ten sposób siła rzeczy powstał żydowski monopol gospodarczy i tak wszędzie — od handlu i rzemiosła do przemysłu i zawodów wolnych.

Niema wątpliwości, że dotknięte wieloma klęskami społeczeństwo polskie nie podźwignie się z nędzy i nie uniknie rozbitcia, jeżeli nie powoła do życia wielu dzielnych organizacji gospodarczych i społecznych, które rozproszonym siłom polskim dadzą konieczną podstawę i rozmach o charak-

UWAGI

Czasami jakiś zablakany list, jakaś plotka, podawana z ust do ust, lub rzucona w świat depesza dziennikarska odkrywa coś niecoś z tajemnic, jakie kryją dalekie morza, odludne wyspy. Tajemnica białych ludzi z archipelagu Galapagos, o których istnieniu doniósł kilka dni temu sensacyjny telegram z Nowego Jorku, wylała się i zaprzęta nadal uwagę w Ameryce i Europie.

Uciec gdzieś w nieznaną, byle daleko od cywilizacji! Porzucić stary kontynent, pełen trosk, zawodów i konfliktów! Pragnienie to, które niejeden nosi na dnie serca, ale nie bardzo wie, jak je realizować, wcieliła kilka lat temu w życie grupa ludzi z Niemiec — maniaków, fantastów, lub, jak kto chce, idealistów.

Odmiana chłopięcych snów o „robinsonadzie”. Dobrowolna ucieczka od świata na odludną wyspę Marchena w archipelagu Galapagos, wśród bezmiarów wód Pacyfiku i skwaru słońca podzwrotnikowego. Oczywiście tryb życia człowieka pierwotnego.

Gdyby owa kolonia Niemców lepiej знаła historję ludzkich „utopij społecznych”, — z których „sielanka” z Galapagos nie jest ani pierwszą ani zapewne ostatnią, — wiedzieliby, że tego rodzaju twory fantazji ludzkiej rychło się rozpadają, że grozi im prędzej, czy później, kryzys „psychiczny”, różnorodne fermenty oraz skutki wybujałej wyobraźni niektórych uczestników.

Jak brzmią ostatnie, szczuple zresztą wiadomości, pochodzące od pewnego miljonera amerykańskiego, który bawi się w chwilach wolnych w odkrywając nieznaną część świata, doszło w archipelagu Galapagos do otwartej walki. Pewna przedsiębiorcza Niemka, baronówna de Wagner-Wehrborn obwołała się „królową Galapagos” i rozpoczęła na wyspie rządy autokratyczne. Z dość chaotycznych doniesień wynika, że rozmaici z jej „poddanych” ginęli bez śladu, np. niejaki Phillipson z Berlina, oraz że despotka ta wzięła jakiegoś marynarza z Norwegii. Świeżo znów odkryto na wyspie zwłoki dwójki ludzi, których los nasuwa ponure podejrzenia. Owa tajemnicza władczyńca wysp jest nieuchwytna, prowadząc w swem egzotycznym królestwie życie pełne niebezpieczeństw, co nawet wywołało wersję o jej śmierci.

Wszystko to brzmi jak w bajce. I pomyśleć, że to w naszym XX stuleciu! Przypadek chciał, że uchylony został rąbek tajemnicy dalekich mórz i wysp. A ileż tajemnic jest nieodkrytych...

terze ponadosobistym. Oto np. choćby ta, o której wspomniałem, poszczególna sprawa obsadzania placówek gospodarczych. Czy nie jest tu bezwarunkowo potrzebna organizacja społeczna pod tą czy inną postacią utworzona? Życie woła o nią głosem niemałym już rozpaczliwym!

Istnieje w społeczeństwie polskim pęd w tym kierunku, wiele chęci i woli i wręcz instynktu samozachowawczego, powiem nawet, że wiele niepodważalnych u nas dotąd zdolności i talentów, ale to wszystko marnuje się w wysiłkach osobistych, bo niema wskazówek, metody, planu, słowem — kierownictwa społecznego.

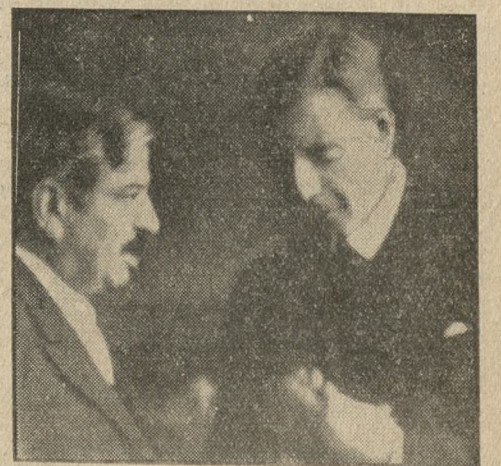
Kiedy się obudzimy? Ostatni to już czas, by zerwać z partyzantką gospodarczą, gdy oto dokoła w innych organizacjach społecznych, działają regularne, wyszkolone, jedną wolą prowadzone armje gospodarcze...

St. P.

Bezrobocie w Polsce i gdzieindziej

	1932	1933
Anglia	21,7	17,6
Czechosłowacja	16,9	17,1
Niemcy	45,1	24,7
Polska	23,5	31,4

Największy przyrost liczby bezrobotnych — w Polsce!

LAVAL i EDEN spotkali się w Genewie przy wznowieniu prac konferencji rozbrojeniowej

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— 264 —

— Beach — rzekł uprzejmie, gdy zśliznęła się z krzesła, — przepraszam, że ponownie was trudzę. Ciągłe dzwonię, nieprawdą?

— Zupenie mi to nie sprawia trudu — odpowiedział starszy kamerdyner ojcowski tonem. — Ale jeśli pan dzwonił na swego służącego to niema go nieszczęśliwie naraził pod ręką. Przed chwilą opuścił mię dość nagle. Nie przypuszczam, że pan będzie go potrzebował przed godziną obiadu, w przeciwnym razie byłbym go zatrzymał.

— Mniejsza z tem. Chciałem was widzieć, Beach — rzekł Psmith — w waszej własnej sprawie. Słyszalem od mego służącego, że żołądek wasz niezupenie jest w porządku.

— Tak, to prawda, sir — odparł Beach z blyskiem podniecenia w zwykłe obojętnej oczach. Wstrząsnął się lekko, jak koń bojowy na odgłos trąbki. — Mam zamierzenie z żołądkiem.

— Żołądek jest wielkim skarbem człowieka.

— Sir?

— Powiedziałem, że chciałbym się waszego dowiedzieć o waszym żołądku.

— Doprawdy sir... — rzekł Beach z zapałem.

— Zróbcie mi tę przyjemność — domagał się Psmith.

— 257 —

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— 265 —

— Doprawdy, sir, to niezwykle uprzejmie z pańskiej strony. Zaczyna się to łepym, potwornym bólem po prawej stronie podbrzusza, około dwudziestu minut do pół godziny po jedzeniu.

Tylko uprzejma uwaga malowała się w spojrzeniu Psmitha, podczas gdy stuchął tego sprawozdania biznesowego jak opowiadanie naukowego świadka o trzęsieniu ziemi w San Francisco, w duchu jednak pragnął, aby Beach chciał wyrażać się nieco krócej i treściwiej. Lecz wszystko dobiega końca. Nawet najleniwsza rzeka dopływa, skręcając swej drodze do morza. Z biegiem czasu główny kamerdyner ukończył wreszcie swą opowieść.

— Pepsyna Parka — rzekł Psmith bez wahania.

— Sir?

— Tego wam właśnie potrzeba. Pepsyna Parka. Odrzuć postawić was na nogi.

— Zanoluję to sobie, sir. Dotychczas nie słyszałem o tym środku. I jeśli pan pozwoli — dodał Beach, patrząc szklany, lecz pełnym uwielbienia wzrokiem na swego dobroczyńcę — pragnąłbym wyrazić moją wdzięczność za pańską uprzejmość.

— Niema o czem mówić, Beach. Niema o czem mówić — powiedział Psmith, gdy Beach skłonił się ku drzwiom. — W tej chwili przypominam sobie, że chciałem pomówić jeszcze o jednej sprawie.

— 266 —

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— 268 —

— Mam tu niezamieszkałą gałwkę, we wschodniej stronie lasu, sir, ale jest bardzo skromnie urządzone.

— Może być jak najskromniej, dla mnie wystarczy. Czy sądzicie, że lady Konstanca obrazi się, gdy poproszę o pozwolenie korzystania z tej gałwki przez parę dni?

— Myślę, sir, że lady Konstanca nie zrobi to żadnej różnicy. Przywykła do... Nie dziwi się już... Ostatycznie moge powiedzieć, sir, że zeszłego lata był tu u nas pewien literat w goście, który wyraził życzenie brania kąpiei słonecznych w ogrodzie, co rana przed śniadaniem. Nago, sir. Jej lordowska maść jednak, prócz wydanja instrukcji dla mnie, abym przestrzęczał służące, nie sprzeciwiała się zupełnie jego życzeniom. Zatem...

— Zatem takie skromne życzenie, jak moje, nie wywoła ataku sercowego. Doskonale. Nie wiesz, co to znaczy dla mnie mieć swój własny kąpiel, gdzie mogę schronić się i przebywać w samotności.

— Wyobrażam sobie, że musi to być niezwykle dogodne, sir.

— Przedstawię zatem prośbę władzy, skoro tylko lady Konstanca powróci.

— Stusznie, sir.

— Chciałbym jeszcze raz zaznaczyć, Beach, jak bardzo jestem wam zobowiązany za sympatyczny przyjęcie.

— 261 —

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— Tak, sir — odpowiedział.

— Kapitalnie — rzekł Psmith. — Kapitalnie. W takim razie proszę się zająć Cootes'em, Beach.

— Chętnie, sir — rzekł kamerdyner tonem serdecznego uznania. Odpadł jedyny zarzut, jaśnie pan Cootes.

— 261 —

— Holo! — Dobrze już, kolego Cootes — rzekł Psmith z pewną wyniosłością. — Usłyszalem cię odrazu i pozwól sobie zwrócić uwagę, że należy zaprzestać zwyciężu nieoczekiwanego wyskakiwania z ukrycia i wykrykiwania „Holo!”. Od służących oczekuje się, aby zjawiali się tylko na dzwonok. W każdym razie takie mam przekonanie. Muszę przyznać, że dotychczas nie miałem służącego.

— I nie miałbyś go pan, gdyby to odemnie zależało.

— Zduńkiewicz mnie. Sądzicie, że będiesz śpiewał z radości. Czy zastanowicie się nad tem, że zajęcie tej pozycji zapewnia ci statek towarowy, który wyprawił się do... Wymarzył sobie bardziej zachwycającego kolegi.

— Stary pierniki! — rzekł kwaśno pan Cootes. — Nic mnie więcej nie paszy jak facet, co cały czas gada o przekleśnym żołądku.

— O co ci chodzi?

— Ten dziadga Beach — tłumaczył pan Cootes — ma coś popstutego w brzuchu i edybym nie wyrwał, byłby gadal o tem bez końca.

— Trudno ci dogodzić, jeśli bezpośrednio informacje o żołądku kolegi Beacha nie hańbią cię i nie podnoszą na duchu. Przyszłość tu zatem sarkają i przyzywając moje marzenia poto, jak przypuszczam, aby szukać mego współczucia.

to zobaczysz jak ja będę sprzątał, aż się cię w głowie zakręci. Wyceszże ten twój pokój takim samym przetrzeć. Po myśli pan o tem!

Wypowiedziawszy te słowa, Edward Cootes wyszedł ponuro z hallu. Oczekiwał go jednak w przyszłości moment zimnej rozważki, kiedy miał zorjentować się, że przagnąc dać nieprzyjacielowi, jakby to on określił "zeca", działając zbyt nierozważnie, wzbudził jego czujność. Narazie myślał tylko o tem, jak dalece tych kilka uwag zmniejszyło zadowolenie Psmitha. Pochlebiał sobie, że zadał mu bobu.

nie mylił się bynajmniej Psmith nie zastanawiał się poprzednio nad tą stroną afery, którą poruszył pan Cootes. Zasiadłszy zpowrotem w krzesie i zastanowiwszy się, Psmith zrozumiał, że należało gruntowniej rozważyć tę sprawę. Nie obmyślił dotychczas żadnego planu, co zrobi z naszymiaktiem, jeśli go złobędzie. Dotychczas miał zamiar wkuć go gdziekolwiek, dopóki nie miną pierwsze gorączkowe poszukiwania i dopiero teraz zorjentował się, jak trudno będzie znaleźć odpowiedni schowek, poza własną sypialnią. Istotnie tylko o czem pomysleć, jak proponował pan Cootes. Psmith rozmyślał też przez dziesięć minut. Ponieważ chwilek cnotliwy faktycznie nie może zginąć — po dziesięciu minutach rozmyślań został nagrodzony szczęśliwą ideją. Powstał z krzesła i naciągnął dzwonek.

— 263 —

— 268 —

Ki miał przeciw Psmithowi, ponieważ dotychczas martwiło go to, że dzentelmen ubierający się z taką elegancją i gość tak dyslinggowany przybył na wizytę do takiej rezydencji jak Blandings Castle bez przybocznego służącego. Teraz zaś wszystko stawało się jasne i jeśli chodziło o Beacha — wybaczone. Zaczął eskortować pana Cootesa ku domowi. Obaj znikli za roddentronami.

Zaledwie odeszli, Psmithowi, który tymczasem znowu usadowił się w chłodnym hallu, przyszła nagła myśl do głowy. Naciągnął dzwonek. Dziwnie, rozmyślał, jak łatwo zapomina się o takich oczywistych sprawach. Z tego właśnie powodu generałowie przegrywają bitwy.

— Sir? — rzekł Beach, ukazując się w drzwiach obitych zielonym sukniem.

— Przepraszam, że znowu was trudzę.

Beach

— Ateż bynajmniej, sir.

— Spodziewam się, że Cootes będzie miał wygółę. Poinicie go, jak sądzę. Po bliższem poznaniu osoba tego wzbudza sympatię.

— Wygląda na miłego chłopaka, sir.

— Aha, przy sposobności, Beach, możebyście spytali go, czy przywioził mi z miasta mój rewolwer.

— Stucham, sir — rzekł Beach, który nie okazałby zdziwienia nawet, gdyby chodziło o działo polowe.

— Stucham, sir? — Chciałbym pomówić o tem najpierw z wami, zanim zwrócę się do lady Konstancji. Jestem czasami tutaj tak skrepowany ludźmi, że aż odczuwam coś w rodzaju kurczów — Istotnie, sir? Zapomniałem powiedzieć, że jednym z symptomów mego cierpienia są ostre kurcze.

— To źle. Lecz pomińmy narazie, jeśli pozwolić, wnętrze waszego organizmu i jego cierpienia. Jeśli wspominać o kurczach to tylko w przenośni. Czy pisaliście kiedy poezję, Beach?

— Nie, sir.

— A, w takim razie trudno wam będzie zrozumieć moje uczucia. Kłopot mój jest następujący: Tam w Kanadzie przywykłem pracować w zupełnem odosolnieniu. Przypomnienie sobie ów ustęp w mojej "Pieśni brudu", zaczynający się od słów: "Wskroś bladej paraboli radości...?"

— Obawiam się, sir.

— Nie zauważyliście go? Wasza strata. Postarajcie się przeczytać to kiedyś Cymes! Otóż ustęp ten napisalem na równinach Saskatchewanu w odwołaniu setek mil od ludzkich siedzib. Taki już jestem, mój Beach. Potrzebuję koniecznie bodźca, jaki dają wielkie otwarte przestrzenie. Gdy otaczają mnie moi biźni, natchnienie ulatuje i ginie. Wicie, jak to bywa, gdy ludzie kręcą się wokół. Skoro tylko

— 266 —

ROZDZIAŁ X.

SENSACYJNE ZDARZENIE PODCZAS ODCZYTYWANIA POEZJI

§ 1.

Skończył się właśnie śniadanie. Goście zamkowi rozproszyli się i każdy zajął się, czem chciał. Niektórzy siedli do pisania listów, niektórzy udali się do pokoju bilardowego, jedni poszli do stajen, inni na plac golfowy. Lady Konstancja konferowała z administratorem, lord Emsworth zamęczał wśród grządek McAlistera, naczelnego ogrodnika, w alei zaś cisowej miss Peavey przechadzała się tam i zpowrotem, a cenki światła słonecznego przeczelonego przez liście, oświetlały od czasu do czasu jej zgrabną główkę.

Była samotna. Na tym bowiem niedokończonym śniadaniu gościu zbyt często jest skazany na samotne przechadzki — o ile bardziej ziemscy członkowie społeczeństwa spóstrzegą jego zbliżanie się i mają czas dać nura. Nikt z całej hordy gości, przybyłych poprzedniego dnia na bal ziemianński, nie okazał ochoty do asystowania miss Peavey.

zaczynasz pisać coś extra fein, gdy właśnie wszystko idzie ci jak z piatka, włazi jakaś niepożądana przeszkoda, a muszę djabli biora. Rozumiecie, co mam na myśli?

— Tak, sir — odrzekł Beach, nieco zbaraniały.

— Otóż z tego powodu, dla człowieka mego typu połył w Blandings Castle ma swoje złe strony. Muszę zdobyć jakiś kąt, gdzie mógłbym być sam — rozumiecie, Beach — sam z memi snami i wizjami. Jakies gniazdko uczepione do skał czasu... innymi słowy, czy nie wicie o jakim pustym domu w pobliżu zamku, gdzie mógłbym schronić się, jeśli będę miał ochotę, i machać piórem bez przeszkody?

— Mały domek, sir?

— Mały domek, z bluszczem pnącym się nad drzewami i starym łobuzem księżycem, wyglądającym z poza drzew Domek, Beach gdzie mógłbym rozmyślać, gdzie mógłbym przekreślić kłecz w zamku i powiedzieć światu do widzenia. Teraz, gdy pałac będzie wkrótce pełny uczniów, przybywających na ten łaj ziemski, muszę zdobyć to schronienie. W przeciwnym razie ludzkość straci na pewno porządny kawał bezcennej poezji.

— Pan życzy sobie — rzekł Beach, ostrożnie macając drogę — małego domku, gdzie mógłby pan pisać poezję

— Scigacie moją myśl, jak lampart. Czy znacie taki domek?

— 267 —

— 270 —

— Dać mu kulaka pod piątą żebro — rzekł Psmith stanowczo — I równocześnie wyszeptać do ucha słowo „Aha“!

— Aha, sir?

— Aha. I powiedzieć, że to ode mnie.

— Stucham, sir. Postaram się wypełnić polecenie — rzekł Beach i wydawszy odgłos pośredni między westchnieniem a rżeniem, odszedł niepewnym krokiem w kierunku zielono obitych drzwi.

— 262 —

Pan Cootes sesjał na niego z wyrażeniem wzrokiem.

— Przyszedłem powiedzieć, że jeśli ten namysł, że jest diablo sprytny.

— Bardzo to pięknie z twojej strony — rzekł Psmith z przejęciem. — Piękny komplement, za który jestem wdzięczny.

— Ławc panu przyszło zabrać mi ten rewolwer? Co? Nie?

— Jeśli wspominaasz już o tem, to przyznaję, że tak.

— A teraz pan sobie pewnie obiecał przedwzruszyć się tam wkręcić i śwignąć ten naszójnik? Stuchajno pan, trzeba by kogoś lepszego, niż taki niedopieczony frajer, aby mi dać radę.

— Wyżuciem — rzekł z przykrością Psmith pewną tęciech w twem przemówieniu. Mówimy z całą pewnością być rywalami zawodowymi bez tego wrogięgo nastroju. Ja odnoszę się do ciebie z uprzejmą tolerancją.

— Jeśli pan nawet go dostanie, to co pan sobie myśli, że gdzie pan go schowa? A w niech pan wie, o sztuka schować. Ja jestem niby służący pana, co? nie? No to mogę włożyć to pańskiego poloju i sprzątać, kiedy mi się tylko podoba. Co? Może nie mogę? Powiem ci też, Billu...

— Ciągłe trwasz w tem złudzeniu, że imię moje jest William.

— Powiadam ci też, Billu, że jeśli ten naszójnik zje siedzia, a nie będzie to moja robota, złyjnik zje siedzia, a nie będzie to moja robota,

— 269 —

— Zdawało mi się, że widziałem, jak mu wysławiał z kieszeni. Może zechcecie mi go przyzniesć?

— W tej chwili, sir.

Beach wycofał się i powrócił w chwilę potem. Na srebrnej tacy niósł morderczą broń.

— Patski rewolwer, sir — rzekł Beach.

— Dziękuję — rzekł Psmith.

wiadujemy, wielu z tut. obywateli nie otrzymało zaproszeń, rozesłano je natomiast do Niemców i Żydów, którzy także są członkami towarzystwa. Nic więc dziwnego, że na balu jesiennym ogrodników mało było obywateli Polaków, a natomiast Niemcy i „nasze” Żydówki bawili się ochoczo na polskim balu. Nie obyło się coprawda bez takiego intermeza, jak bijatyka podchmielonych tancerzy. Ciękawą jest rzeczą, jakie narodowe względy zniewoliły zarząd towarzystwa do zaproszenia na bal polski Żydów, przed którymi drzwi na zabawę polską powinny być zamknięte. (kw)

— * **LESZNO.** (Otwarcie uniwersytetu powszechnego.) W ub. środę odbyło się w szkole ludowej otwarcie uniwersytetu powszechnego, powstałego z inicjatywy Tow. Nauczycieli szkół wyższych z p. prof. Szczygłowskim na czele. Do licznie zebranych przedstawicieli władz i publiczności przemówił p. prof. Szczygłowski, kreśląc charakter i zadania nowej placówki kulturalnej. Pierwszy wykład n. t. „Romantyzm, pozytywizm, a chwila obecna” wygłosił p. prof. Szpunar.

— (Sonety Krymskie w Lesznie.) Dn. 5 grudnia czeka nasze miasto niezwykłą atrakcją kulturalną, mianowicie miejscowe ruchliwe koło śpiewu „Dembiański” da nam możność usłyszenia wielkiego dzieła, na którego stworzenie złożyły się dwa geniusze Polski: Moniuszko i Mickiewicz. „Sonetów Krymskich”. Przepiękny ten utwór na chóry, sola wraz z współz udziałem orkiestry symfonicznej 55. p. p. poprzedzi wykład p. prof. Szczygłowskiego. Początek koncertu o godz. 20.15 w sali Hotelu Polskiego. Bilety wcześniej nabyć można w firmie T. Wojciechowski, Rynek.

— (Ze sądu.) Na ławie oskarżonych zasiadli za rzekome sprzeniewierzenie i oszustwa pp.: A. Smoczyński, Fr. Przy muszała, W. Koźlik, Tobolski, Ławicki, Lewandowski, Bloch i Furman. Sąd przesłuchał cały szereg świadków, m. in. starostę pow. wolsztyńskiego, p. Kaczorowski. Oskarżonych z braku winy uwolniono. (lh)

— * **OSTRÓW.** (Z posiedzenia Akcji Katolickiej.) Na ostatnim posiedzeniu Akcji Katolickiej omawiano jubileusz parafii, przypadający na dzień 2 grudnia. Dnia 16 grudnia odbędzie się w Ostrowie kurs Akcji Katolickiej dla zarządów miejscowych i okolicznych A. K. M. in. poruszono również aktualną sprawę uzgodnienia imprez między stowarzyszeniami. Obradom przewodniczył p. prezes Jankowski w obecności ks. kan. Jarosza i ks. Andrzejewskiego oraz licznych członków. Skarbnikiem wybrano p. Mrówczyńskiego. Składkę miesięczną ustalono na jeden złoty.

— (Kradzieże.) Z podwórza przy drodze Zabkowskiej skradziono p. Kl. Kuleszy tekę skórzaną i aparat radiowy. — Z okna wystawowego p. Franciszka Zaradniewicza skradziono zapomocą wycięcia szyby 4 pary butów. — Z stodoły M. Radziejewskiego przy ul. Wiejskiej nr. 22 skradziono 3 ctr. żyta.

— (Święto młodzieży.) Młodzież K. S. M. w Podmiejskiej Krępie z okazji święta młodzieży urządziła na sali „Zameczku Leśnego” piękną wieczornicę. Interesujący referat o św. Stanisławie Kostce wygłosił ks. Andrzejewski. W programie były ponadto deklamacje, śpiewy, produkcje muzyczne oraz przedstawienie. Starsze obywatelstwo okazało młodzieży duże poparcie, wypełniając salę po brzegi. (os)

— * **PLESZEW.** (Ze sportu.) W ostatnich dniach ruchliwy pleszewski klub sportowy wznowił treningi sekcji bokserkiej, które odbywają się w poniedziałek i piątek od godz. 20 do 22 w ćwiczeniach miejskiej. Istnieje zamiar zorganizowania w śniadkach zimowych sekcji hokejowej na lodzie.

— (Święto młodzieży.) Tutejsze Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży Męskiej obchodziło dnia 18 bm. święto młodzieży, na którego program składały się 3-dniowe rekolekcje, msza św. na intencje młodzieży i wspólna komunja św. Wieczorem odbyła się w sali domu parafjalnego uroczysta akademja.

— (Zebranie L. O. P. P.) W sali hotelu „Wiktoria” odbyło się onegdaj zebranie

Napad bandytów na kolejarzy

Napastnicy porwali 7000 złotych i zbiegli

Świecie (ts). W czwartek nad wieczorem napadło dwóch nieznanych narazie osobników na ruchliwej i oświetlonej ul. Gimnazjalnej dwóch kolejarzy idących od stacji kolejowej do urzędu pocztowego i niosących około 7 tys. zł do wysyłki.

Bandyci uderzyli kilkakrotnie obu kolejarzy żelaznym pręciem w głowę, poczem wyrwali im teczkę z gotówką i zbiegli.

Silnie poranionych kolejarzy przewieziono do szpitala, a powiadomiona policja wszczęła energiczny pościg.

SEANSE: 5-7-9

APOLLO - METROPOLIS

SEANSE: 4:30, 6:30, 8:30

W sobotę 24 listopada br.

WIELKA ATRAKCYJNA PREMJERA!

WALLACE BEERY

w enokowym filmie

VIVA VILLAS!

BUDZI ENTUZJAZM. CAŁEGO ŚWIATA!

— Burzliwe życie i emocjonujące mitości słynnego „Napoleona Meksyka” —

● DZIŚ w piątek przez ostatni w obu kinach: MARLENA DIETRIC jako IMPERATOROWA ●

Fatalne strzały na wiwat

Gość weselny zabił 17-letniego młodzieńca

Gębice (gl). Na zabawie weselnej u Andrzeja Surówki w Wylatowie jeden z podochoconych alkoholem uczestników niej. Andrzej Sikora z Kwieciszewa zaczął strzelać w nocy na wiwat. Jeden z pocisków zranił

śmiertelnie 17-letniego Franciszka Surówkę, który zmarł w parę dni po wypadku.

Sprawca śmierci stanął przed sądem okręgowym Gniezna, który na sejmi wyjazdowej w Mogilnie, skazał Sikorę za nieumyślne spowodowanie śmierci młodego Surówki na 6 miesięcy więzienia z zawieszeniem na 2 lata.

celem zorganizowania kursu dla kół L. O. P. P. pracowników miejskich. Wykładowcą będzie instruktor p. Janiszczak. Kurs rozpoczął się 19 bm. i potrwa około trzy tygodnie.

— (Z życia harcerzy.) Zrzeszenie starszo-harcerskie urządziło w dniu święta niepodległości w domu im. ks. Skargi zebranie, na którego program składało się przemówienie drużynowe p. Brzozickiej, deklamacje, śpiewy i popisy muzyczne. Uroczystość zakończono podwieczorkiem w harcownicę drużyn żeńskich. (pw)

— * **SZAMOTUŁY.** (Mecz bokserki) Mecz bokserki tut. Klubu Sportowego z oddziałem bokserkim Tow. gimn. „Sokół”. Oborniki zakończył się wynikiem 16:0 na korzyść gospodarzy. Sędziował w ringu p. por. Cieślak, na punkty nauczyciel gimnastyki p. Nowak i p. St. Tym.

— (Srebrny krzyż zasługi.) Z okazji święta niepodległości otrzymał srebrny krzyż zasługi rektor szkoły powszechnej p. Leon Gierszewski za położone zasługi około szkolnictwa.

30 razy dziennie przychodził Żyd na izbę chorych

Symulant skazany został na 9 miesięcy więzienia

Września (pw). Przed wojskowym sądem z Poznania na sejmi wyjazdowej we Wrześni odbyła się rozprawa przeciwko szeregowcowi 68 p. p. w Wrześni Faustowi Izaakowi, oskarżonemu o uporną symulację, uszkodzenie ciała, niewypelnienie rozkazu, oraz uchylanie się od obowiązku pełnienia służby wojskowej. Faust-Żyd posiada 8-klasowe wykształcenie gimnazjalne.

Jako główny świadek zeznawał dowódca kompanii por. Ryszard Hepert, który określa oskarżonego jako stałego symulanta. Mimo, że był kilkakrotnie karany dyscyplinarnie symulował nadal. W ciągu 4 miesięcy zgłaszał się 11 razy chorym, 5 razy był w szpitalu, skąd go zawsze odsyłano jako

zdrowego.

Również jako symulanta określa go drugi świadek dowódca plutonu por. Krentze.

Następnie zeznaje kilku szeregowców, którzy określają Fausta nie tylko jako symulanta, lecz również jako buntownika. Sanitarzusz szeregowiec Szczyżyński zeznał, m. in. że oskarżony przychodził po 20 do 30 razy dziennie na izbę chorych i ofiarowywał mu tysiąc złotych za środek, któryby spowodował chorobę żołądka.

Sąd po przeprowadzonej rozprawie uznał Fausta winnym w 8 wypadkach i skazał go na 9 miesięcy więzienia. Sądził major Walicki, oskarżał por. Kaczorowski.

Wczorajszy czwartek w Pałacu Działyńskich

W Pałacu Działyńskich p. prof. Znaniecki poprowadził słuchaczy w czarowny kraj przyszłości fantastycznej, w której rozpadną się w nicłość dzisiejsze marne cywilizacje narodowe, powstałe na gruzach dawnych cywilizacji ludowych a zapanuje porządek nowy: cywilizacja wszechludzka. Będą to czasy i ludzie w nich zgoda niepodobni do obecnych. Nie będzie istniała wówczas — tak twierdził p. prof. Znaniecki — owa pospolita troska o byt materialny. Postępy techniki (maszynizm) zapewnią takie ilości dóbr materialnych, że zagadnienia materialnego bytu znikną, nie będą istniały. Owi ludzie inni, nowi, nie będą znać antagonizmów, wojny, kryzysu, przeciwności i zmagania — zajmować się będą wyłącznie kulturą ducha w skali wszechludzkiej. — Słowem będzie bajecznie.

W dyskusji gorąco poparł metafizykę referenta p. prof. Ułaszyn, który rozgościł się na dobre w Pałacu Działyńskich i gromił w długich wywodach dzisiejsze czasy „panowania gwałtu fizycznego nad duchem” (czy tylko w świecie? a może też nieco bliżej?), piętnował wojnę jako narzędzie mordy i barbarzyństwa, nie wspominając zgola, że wojna właśnie Polsce przywróciła byt. Skorzystał oczywiście ze słowa, by ponawiać swoje ataki na katolicyzm, Kościół i religię.

Dalsi mówcy, ks. kan. Adamski, a przede wszystkim p. prof. Czekalski i prof. Zukowski oraz p. Jordan i in., mniej byli fantastycznie nastawieni i doskonałą argumentacją wykazali, że istotą życia będzie nadal zmaganie się, walka, cierpienie i radość, i praca w pocie czoła i znoju. Przypomniano referentowi bardzo trafnie, że Marks i socjalizm budują na podobnie sztucznej podstawie człowieka „nowego” w wszechświecie, oraz, że obecne optymistyczne wywody referenta co do świetnych perspektyw rozwojowych ludzkości i cywilizacji wszechludzkiej, stoją w diametralnej sprzeczności z jego wywodami z przed roku, gdzie zapowiadał katastrofy i upadek.

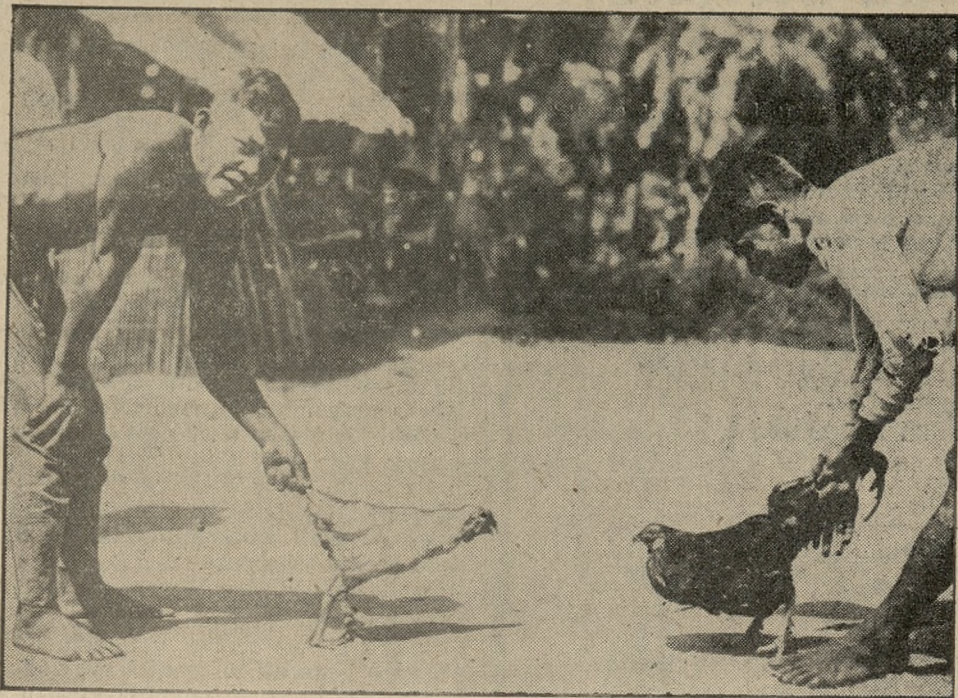
Na zakończenie małeńka uwaga. Czy wogóle nie za wiele tej metafizyki i abstrakcji w Pałacu Działyńskich? Czy nie należałoby wrócić na grunt właściwych zainteresowań i tematów literacko-artystycznych. (X)

JARMARKI

— * **KEPNO.** (Jarmark.) Dnia 27 bm. odbędzie się w Kępnie jarmark na konie, bydło, trzodę chlewną i towary kramarskie.

Powyżej reproduujemy zdjęcie z tegorocznego biegu myśliwskiego 7-go dywizjonu artylerji konnej w Poznaniu. Na lewo dowódca 7 d. a. k., podpułk. Łapiński. Mastrem biegu był por. Dąbski-Nehrlieh. (Fot. M. Pawlak, Poznań.)

Walka kogutów — to umiłowany sport narodowy na Filipinach. Posiadanie dzielnego koguta bojowego — przedstawia tam pożąany majątek. Zdjęcie nasze utrwaliło właśnie epizod z tego barbarzyńskiego sportu: przed wyruszeniem do boju.

Kobiety pod gilotyną

Violette Nozière, młoda dziewczyna, która otrula ojca i usiłowała otruć matkę, została skazana w Paryżu, jak wiadomo, na karę śmierci. Obecnie prasa francuska zajmuje się pytaniem, czy wyrok zostanie faktycznie wykonany. Tylko jedna rzecz może Violette ocalić: ulaskawienie przez prezydenta. Jest to wielce prawdopodobne, bo kobiety we Francji nie są tracone. Wprawdzie według ustawy kara śmierci nie jest wobec nich zniesiona, ale od przeszło lat pięćdziesięciu żadna kobieta nie była ścięta przez gilotynę.

Pierwszą kobietą, która odpokutowała swą winę pod gilotyną na mocy prawomocnego wyroku, była nędzna tulaczka, stracona 3 października 1793 r. Po czterech latach odrazu cztery kobiety zostały ścięte za należenie do bandy zbójczej. W r. 1805 zgilotynowano matkę wraz z 25-letnią córką i nieco młodszym synem. W r. 1817 zginęła kobieta, która pojechała swych dzieci na kawalki, wędziła je w piecu i pojechała. W najbliższych latach nastąpiło kilka podobnych wypadków. Zawsze chodziło o postępkę, odznaczającą się szczególnym okrucieństwem i ohydą.

Począwszy od r. 1859 coraz rzadziej gilotynę spadała do kosza katowskiego. W tym roku para małżeńska została stracona za mord trucieliński. W r. 1876 odbyło się przedostatnie stracenie. Ludwik Deibler, ojciec obecnego kata, wznosił w Amiens rusztowanie, na którym ścięta

została żona, która otrula swego męża i siemioro swych dzieci. — Wreszcie w r. 1887 odbyło się ostatnie stracenie, przy czym towarzyszące mu okropne okoliczności dały powód do dalszego zaniechania gilotynowania kobiet. Chodziło o parę małżeńską Thomas, która popełniła zbrodnię trucieliństwa. Wypadek wzbudził wielką sensację, tak że ze względu na ciekawość tłoczące się przy miejscu straceń publiczności musiano skonsygnować dwa bataljony żołnierzy, celem zatarasowania ulic przyległych do placu. O 5 rano pani Thomas została przebudzona i zawiadomiona o tem, że jej prośbę o ulaskawienie odrzucono. Sprawiała wrażenie, że nie jest nadmiernie wzruszona, i zapytała o męża. „Zaraz go pani zobaczy” brzmiała dwuznaczna odpowiedź. Żona miała być stracona pierwsza. Obrońca dodawał jej odwagi. „Nie troszcz się pan o mnie, jestem silna”, zapewniała skazana. Z mocą i stanowczością kroczyła ona bosą, z czarnym welonem na oczach, wskazując drogę. Kiedy jednak w blasku jutrzni porannej ujrzała straszliwie i groźnie wznoszącą się gilotynę, obleciała ją taki strach, że usiłowała wyrwać się z rąk obejmującego ją kata. Poczyna się rzucać krzycząc, błagać, szlochać... Pomimo użycia brutalnej siły, nie można było ruszyć jej z miejsca. Wkońcu zaniesiono ją, ciągle krzyczącą i miotającą się, i rzucono na gilotynę, ale tak niezręcznie, że głowa nie wpadła na należyte miejsce. Kat chwycił ją za włosy i ciągnie... podczas gdy ona ciągle wydaje rozdzierające krzyki. Nagle rzęka się tępy cios i krzyki ustają. Kat spełnił swe dzieło. „Ohydne”, zauważył sam kat, któremu przecież w zasadzie jego rzemiosło nie wydaje się wstrętnym. Opowiadano, że gilotyna nie była dobrze ustawiona i wskutek miotania się skazanej obsunęła się. Słowo kata stało się historycznym, poszło w tłumy, wywołując komentarze pełne oburzenia przeciw karze śmierci. Rezultat był ten, że od tego czasu kobiety przynajmniej nie są tracone, lecz idą na całe życie do więzienia. Nie wiadomo jednak, co gorsze.

Sekciarstwo religijne w Japonii

(Korespondencja własna)

Tokjo, w listopadzie.

Japonja jest krajem absolutnej tolerancji religijnej. Najstarszą rodzimą religią Japonji jest szintoizm. W w. VI zaczął do niej przenikać buddyzm, a pierwsi jezuici pojawili się na wyspach japońskich w w. XVI. Islam przeniknął do Japonji dopiero w ostatnich czasach i liczy tu najmniej zwolenników.

Tolerancja wyznaniowa stała się jedną z przyczyn, które wpłynęły na rozwój w Japonji sekciarstwa religijnego. Ostatnio sekciarstwo osiągnęło tak wielkie rozmiary, że niema tygodnia, żeby w państwowym urzędzie wyznaniowym nie zarejestrowano co najmniej jednej nowej gminy wyznaniowej. Zdarza się nawet, że w ciągu tygodnia rejestrują się 2 lub 3 nowe sekty.

Nowe sekty powstają przeważnie wśród ludu i bardzo szybko rozprzestrzeniają się. Istniejąca np. od 10 lat sekta „Hitonomiezi” (co znaczy „droga człowieka” czyli „ludzkość”) liczy obecnie 600.000 zwolenników.

Wzrost sekciarstwa wykazują następujące dane urzędu wyznaniowego: w r. 1926 zarejestrowano 98 nowych gmin religijnych (w tem 65 szintoistycznych, 29 buddyzm i 4 chrześcijańskie), a w r. 1931 — aż 416. Statystyka nowych gmin wykazuje jednocześnie, że przedtem większą ilość sekt była buddyjska, obecnie zaś

przewagę ma pod tym względem szintoizm. Kolejność jest więc następująca: szintoizm, buddyzm, chrześcijaństwo i najmniej islam, liczący około 600 wyznawców. Ogółem jest w Japonji około 1.000 nowych „kościół”, poza gminami młode, które jeszcze nie zdążyły się ukonstytuować formalnie.

Szczególną formę sekt stanowią gminy wyznaniowe, wciągnięte do rejestru handlowego. Członkowie tych gmin muszą rozporządzać odpowiednim wkładem majątkowym, przez co stanowią niejako religijne towarzystwo komandytowe. Maja prawo „sprzedawać” modlitwy, kazania, książki religijne jako artykuły handlowe. Towarzystwo-sekta płaci od obrotu podatki.

Nowy „kościół” powstaje zwykle na skutek jakiegoś „cudu”. Zdarzyło się np., że pewien cieśla z północnej Japonji znalazł w lesie pień drzewa z jakimś wzorem, jakoby podobnym do człowieka. Pień ten ktoś nabył, wymyślił jakieś opowiadanie o cudach w naturze i rozpoczął propagować swoją własną „religię”. Po roku zdobył 6.000 zwolenników, i to nie tylko wśród ludu, ale i wśród inteligencji. Dziś jest nowa ta sekta, która wzięła początek od „cudownego” pnia drzewa, zdobywa sobie coraz więcej członków głównie na terenie północnej Japonji i w Korei. Propagandzie nowych nauk sprzyja: ta skoliczność, że nie wymagają one tak specjalnych i długich przygotowań, jakich wymagają stare religie.

Do nowych sekt garną się przeważnie ludzie, którzy nie mogą zagrazać miejsca w żadnym zawodzie. Przystępują więc do nowego kościoła w nadziei ściągnięcia na siebie uwagi zapomocą propagandy religijnej.

Oczywiście, pełno i nadużyć na podłożu tych sekt. Niektóre np. sekty propagują specjalne metody lecznicze, w wyniku których najczęściej pacjenci umierają. Brak odpowiednich ustaw, normujących sprawę sekciarstwa, sprzyja znakomicie powstawaniu coraz to nowych gmin wyznaniowych. W. D.

Z życia Polskiego Tow. Przyjaciół Astronomji

W niedzielę, 18 b. m. odbyło się w Coll. Minus walne zebranie poznańskiego oddziału Polskiego Tow. Przyjaciół Astronomji. Prof. U. P. dr. Józef Witkowski wygłosił odczyt p. t. „Mgławice galaktyczne”. Przed oczyma słuchaczy przesunął się na ekranie korowód mgławic o pięknych, często bardzo skomplikowanych i fantastycznych kształtach, wzbudzając w widzach nieklamany zachwyt. Mgławice galaktyczne należą do wysoce zagadkowych twórców kosmicznych, których rola we wszechświecie nie jest nam jeszcze do końca znana. Dzięki nowoczesnym metodom astrofizyki zdołano przynajmniej częściowo rozwiązać to zagadnienie. Wyjaśniony został m. in. mechanizm świecenia tych widzialnych nicości. Zastępują one istotnie na takie miano, gdyż zawierają na jednostkę przestrzeni o wiele mniej substancji materjalnej, niż najbardziej idealne próżnie naszych pomp pneumatycznych.

Po odczycie odbyły się wybory do nowego zarządu. Na prezesa obrano ponownie prof. J. Witkowskiego. Do zarządu wybrani nadto zostali: prof. U. P. dr. A. Denizot, inż. S. Jeleński, dr. J. Pagaczewski, K. Dux, J. Krause, J. Ślawski i W. Wójcikówna. Do komisji rewizyjnej weszli: inż. F. Tukatsch, pp. C. Juszczyk i A. Kwiek.

Poznański oddział P. T. P. A. rozpoczął tem samem drugi rok swego istnienia. Nowy zarząd dołoży starań by rozszerzyć dotychczasową działalność Towarzystwa i wciągnąć do współpracy jaknajszersze rzesze miłośników nieba. Oczywiście należy to głównie od ilości członków, których liczba, jak dotąd, jest niewielka.

Siedzibą zarządu i sekretariatu jest nadal: Obserwatorium Astr. U. P., Górczyn, ul. Słoneczna. Informacje telefonicznie 64-21 w godzinach 12-14. (P.)

Frontem do Lwowa

Rewelacyjny wieczór w IKS-ie.

Już jutro w sobotę, 24 bm. na salach IKS-u przy pl. Wolności 14a odbędzie się wspaniały **wieczór literacko-artystyczny „Frontem do Lwowa”**, który na całym mieście wywołał zrozumiałe zainteresowanie.

Nic dziwnego skoro zważy się, że udział w wieczorze przyrzekli **wybitni literaci poznańscy**, a to pp.: **prof. Balicki, Horwał, dr. Koller, Markowski, red. Piekarczyk, red. Rączkowski i inni**. Poza tem w wieczorze biorą laskawy udział artystka Teatru Nowego **p. Zbikowska**, artystka Teatru Wielkiego **Musielewska** i artysta Teatru Nowego **p. Modzelewski**. Piękne dekoracje wykonał **H. Smuczyński**.

Po programie **dancing na obu salach IKS-u** przy dźwiękach dwóch doskonałych orkiestr.

Wstęp jedynie 2 zł. przy czem dochód przeznaczony na cele Koła Obrońców Lwowa. Strój zwyczajny.

Bilety nabywać można oraz stoliki zamawiać w IKS-ie (tel. 15-36).

A więc pamiętajcie: **Jutro w sobotę wszyscy na wieczór Obrońców Lwowa w IKS-ie.**

zg igaa

Wszyscy tańczą „Carioco” (Karioko)

Ten ciekawy taniec — sensacja salonów Paryża, Londynu — nie na żarty zaczęła intrygować miłośników tańca także i w Poznaniu. Otóż jak się dowiadujemy w niedzielę, o godz. 7 wieczorem w popularnej sali IKS-u Pl. Wolności 14a p. Zygmunt Mąkowski, znakomity mistrz sztuk tańczeniowych demonstrować będzie „Carioco”. Przyczem rozdany będzie bezpłatnie szczegółowy opis tego tańca, poczem należy się spodziewać 100 par zatańczy „Carioco”. Orkiestra pod kier. p. Jankowskiego grać będzie najnowsze utwory poznańskich kompozytorów a m. innymi świetnie skomponowana „polska Carioco” teraz p. Jankowskiego. Wstęp wolny. Nakrycie 1,50 zł. Czysty dochód na cel dobroczynny.

zg igal

Z najn. mody paryskiej: Elegancki płaszcz z oryginalnymi kieszeniami futrzanymi.

Lady Rosemary i lord John Barrett wyruszają również ze starego zamku angielskiego w Chesham, by wziąć udział w polowaniu.

